

Credința dreaptă nu ne folosește cu nimic, atunci când avem o viață stricată”. (Sf. Ioan Gură de Aur)
„Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie. Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău. Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelele mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin”. (Sfântul Efrem Sirul)

Azi la Liturghie

Duminica a XVII-a după Rusalii (A Cananeencii . Despre credința cea mare și statornică.);

“O, femeie, mare este credința ta! Fie ție după cum voiești . “(Matei 15, 28)

Apostol: II Corinteni VI, 16-18; VII, 1; Evanghelia: Matei XV, 21-28; glas 4, voscr. 4

Apostolul

“Sau ce înțelegere este între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci noi suntem templu al Dumnezeului celui viu, precum Dumnezeu a zis că: "Voi locui în ei și voi umbla și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu". De aceea: "Ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți, zice Domnul, și de ce este necurat să nu vă atingeți și Eu vă voi primi pe voi. Și voi fi vouă tată, și veți fi Mie fii și fiice", zice Domnul Atotțitorul. Având deci aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim pe noi de toată întinarea trupului și a duhului, desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu. “ **II Corinteni VI, 16-18; VII, 1**

Evanghelia

“Și ieșind de acolo, a plecat Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și iată o femeie cananeiancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon. El însă nu i-a răspuns nici un cuvânt; și apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Slobozește-o, că strigă în urma noastră. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă. El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela. “ **Matei XV, 21-28**

Despre apostolul de azi

În apostolul de astăzi, Sfântul Apostol Pavel ne atrage atenția că: „ noi suntem templu al lui Dumnezeu celui viu”(II Cor. 6,16). Domnul nostru Iisus Hristos se sălășluiește prin har în fiecare dintre noi odată cu primirea Sfântului Botez: „Câți în Hristos v-ați botezat în Hristos v-ați îmbrăcat”(Galateni 3, 28); de aceea îndemnul Sfântului Apostol Pavel este acela de a prețui puterea harului ce îl avem dat prin Botez și: „de ce este necurat să nu vă atingeți” (II Cor. 6,17) împlinind cuvântul Domnului, având astfel făgăduința că trăind în curăție și sfințenie, „ desăvârșind sfințenia în frica lui Dumnezeu”(II Cor. 7,1) și curățindu-ne de toată întinărirea trupului și a duhului, Dumnezeu Cel Atotputernic va fi nouă tuturor Tată, iar noi fii și fiice ale Celui Preaînalt, Amin.

Diac. Traian

Despre pericopa evangheliei de azi

“Etapile teribilului examen căruia Domnul o supune pe femeia hananeancă din ținutul Tirului și al Sidonului se enumeră precum urmează:

Prima: neluarea în seamă, ignorarea. Ea îi ține calea, topită de nefericire, strigă și-L imploră; El însă nu-i răspunde nici un cuvânt (Matei 15, 23). O nesocotește, o disprețuiește, ba se poate spune că o și batjocorește, căci ce jignire e mai cruntă decât a vorbi cuiva și a nu primi răspuns, nici măcar adresându-ți-se un cuvânt de supărare ori făcându-ți-se o dojană? Tăcerea aceasta, de gheață și depărtări, e mai rea decât sudalma și ustură mai cumplit decât insulta.

A doua: respingerea intervenției mult iubiților Săi ucenici. Apostolii Domnului, ucenicii, credincioșii, apropiații Săi, aceia pe care-i asigură că lor li s-a dat să cunoască tainele împărăției cerurilor (Matei 15, 11), ai căror ochi văd și ale căror urechi aud ceea ce ar fi vrut să vadă și să audă – și n-au văzut, n-au auzit -mulți drepti, prooroci și împărați (Matei 13, 17), cărora li s-au încredințat cheile împărăției cerurilor și puterea de a lega și dezlega pe pământ (Matei 16, 19 și 18, 18; Ioan 20, 23), care atunci când Fiul Omului va ședea pe tronul slavei Sale vor ședea și ei pe douăsprezece tronuri judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel (Matei 19, 28), pe care-i numește „*mama și frații Mei*” (Matei 12, 49) și-i încredințează că vor mânca și bea la masa împărătească (Luca 22, 30); intervin în zadar pentru hananeancă. Ei se roagă, iar Domnul nu-i ascultă, deși altădată grăise cu a Sa gură: „*Pe cel*

care vine la Mine nu-l voi scoate afară” (Ioan 6, 37). Intervenția bătrânilor lui Israel în sprijinul sutașului roman este luată în considerare (Luca 7, 4-5), dar a ucenicilor pentru hananeancă nu.

A treia: declinarea de competență. Cuvintele: „Nu sunt trimis decât către oile pierdute ale casei lui Israel (de altfel contrazise de „Mai am și alte oi care nu sunt din staulul acesta”) (Ioan 10, 16) constituie ceea ce în limbaj juridic se numește declinare de competență și totodată singurul caz din tot cuprinsul *Evangelieiilor* unde Domnul Se arată procedurist. El care a pus duhul deasupra literei, El care a proclamat șubrezenia formelor și le-a defăimat cu putere, care pe farisei îndeosebi i-a muștrat pentru că acordă preeminență exteriorului în raport cu interiorul și nu curăță partea dinăuntru a paharului și blidului ci numai pe cea din afară, pentru că se aseamănă cu mormintele frumos văruite pe din afară dar înăuntru sunt pline de oase și necurăție, pentru că, așadar, așează fața mai presus de conținut și gestică mai înainte de inimă, El Care mereu a învățat că esențială e substanța, El – de data aceasta -hananeencei îi opune o excepție strict procedurală și de formă; cazul tău nu intra în atribuțiile Mele. Ca și cum ar fi spus: ducă-se petiționara la alt ghișeu, aici nu are ce căuta. E în acest legalism, în această interpretare literală a legii, în uscăciunea și asprimea acestui răspuns procedurist ceva nu numai cu totul lipsit de seamă în referatul evenghelic dar și cu desăvârșire contrar duhului hristic și reacției constante a Domnului în prezența relației dintre formă și fond.

A *patra*: insulta, jignirea, ocară. După ce – cu vorbe ca de gheață – și-a declinat competența, Iisus trece la insulte directe, la ofense grele și la cinica zetlemisire. El Care stabilize că oricine se mânie pe fratele său vrednic va fi de osândă și cine va zice fratelui său *raca* vrednic va fi de judecata sinedrului, iar cine-i va zice nebunule vrednic va fi de gheena focului (Matei 5, 22), El o apostrofează pe hananeancă și-i azvârle proverbul cu pâinea ce nu se cuvine a fi dată câinilor. Altfel spus făcându-i pe solicitantă și pe ai săi câini, iar pe ea personal – consecvent celei mai elementare logici – o definește cățea.[...]

Iar candidata cum dovedește că a trecut proba, prin ce-și câștigă excepționalele calificative și premiul ce i se acordă?

Prin *credință*. Ea, păgâna, străina, vine cu deplină încredere la Hristos și nici o clipă – în toată vremea crescândelor greutăți ale examenului – nu se îndoiește, nu se supără, nu cedează ispitei de a renunța să mai ceară, imboldului de a se îndepărta și a-și căuta de treabă, nu manifestă o cât de mică slăbiciune;

Prin *dezinteresare*. Nu cere pentru ea, cere pentru fiica ei;

Prin *curaj*. Curajul de-a revendica, acolo pe pământ cananean, ajutorul unui iudeu. Apoi curajul de a rezista afronturilor, insultelor ce i se aduc în public. În sfârșit curajul (ori îndrăzneala) nu numai de a cere ci și de a striga;

Prin *siguranță*. Hananeancă perseverează, nu se dă bătută, pare a cunoaște parabola judecătorului nedrept (ba și mai mult: a ști că judecătorul acesta nu-i nedrept ci numai exigent. Ne este poate îngăduit a presupune că hananeancă a intuit sfațul „joc” al Domnului);

Prin *bunăcuvîință*, impecabilă politețe și nedezmînițită eleganță. Nu-i luată în seamă, e respinsă, e alungată, e bruftuită, e insultată, e făcută de râș și ocară – și-și păstrează totuși, neîntrerupt calmul, nu încetează a se purta și a răspunde cu cea mai desăvârșită cuvîință. I se *închină* Domnului, I se *aruncă la picioarele Lui* (Marcu 7, 25), zice: *Doamne ajută-mă*, iar invocării disprețuitorului, atrocelui, nemilosului proverb cu pâinea rezervată copiilor și tăgăduită câinilor ce replică îi dă? Îl neagă cumva ori protestează, ori îi denunță cruzimea, ori îl discută, (cum ar fi putut prea bine – chiar în limitele politeței – face?) Nu, cătuși de puțin. Îl confirmă; zice: Da, *Doamne*.

Prin *smerenie*. Încuviințând: afirmația Domnului, *Da, Doamne*, hananeanca dă dovadă și de mare smerenie, deoarece se recunoaște a fi nu mai puțin nevrednică de mila Sa decât un biet animal (socotit de popoarele orientale ca spurcat);

Prin *inteligentă*. Printr-o mare și iscusită inteligentă și un răspuns pe cât de neașteptat pe atât de extraordinar și de abil și care pe Domnul – iubitor de vorbire mintoasă – trebuie să-l fi încântat. (Nicolae Steinhardt - Dăruind vei dobândi)

Viețile Sfinților

În această lună, ziua a șaptesprezecea, pomenirea sfântului marelui mucenic Teodor Tiron. Acest sfânt mucenic a trăit pe vremea împăraților Maximian și Maximin și era de fel din mitropolia Amasiei, din satul ce se cheamă Himialon. Fiind încorporat de curând în oastea tironilor și făcând parte din ceata prepozitului Vringa, a fost chemat de acesta la cercetare și a mărturisit că Hristos este Dumnezeu, batjocorind idoli elinilor ca pe niște statui neînsuflețite și lucruri făcute de mâinile omenești. Dându-i-se vreme să se gândească mai bine, el nu a cheltuit aceea vreme în nelucrare, ci a săvârșit o faptă cât se poate de mare. A ars cu foc statuia aceleia pe care elinii o socoteau mama idoloilor. Drept aceea, fiind prins și mărturisind că el singur a fost cel care a dat foc statuii, a fost chinuit în felurite chipuri; și fiind băgat într-un cuptor aprins și-a primit sfârșitul acolo. Și se face pomenirea lui în sfânta sa mănăstire ce este în Torachia, în sâmbăta dintâi a Postului Mare, când a săvârșit el o minune deosebită și a izbăvit

poporul ortodox de mâncarea din animalele junghiate idoloilor. **Minunea colivei, săvârșită de Sf.**

Teodor Tiron. La 50 de ani după moartea Sfântului Teodor, împăratul Iulian Apostatul (361-363), dorind să-i batjocorească pe creștini, a dat ordin guvernatorului orașului Constantinopol să stropească toate proviziile din piețele de alimente cu sângele jertfit idoloilor, în prima săptămână a Postului Mare. Sf. Teodor, apărându-i în vis Arhiepiscopului Eudoxie, i-a poruncit acestuia să-i anunțe pe creștini să nu cumpere nimic din piață, ci mai degrabă să mănânce grâu fiert cu miere (coliva). În amintirea acestei întâmplări minunate, biserica ortodoxă sărbătorește anual pe Sf. Mare Mucenic Teodor Tiron, în prima sâmbătă a Postului Mare. Vinerea seara, la Sfânta Liturghie a Darurilor Înainte Sfințite, după rugăciunea din amvon, se cântă Canonul Sf. Mare Mucenic Teodor, compus de Sf. Ioan al Damascului. După aceasta, se sfințește coliva și se împarte credincioșilor. Această sărbătoare a Sf. Mare Mucenic Teodor în prima sâmbătă a Postului Mare, a fost rânduită pe vremea Patriarhul Nectarie al Constantinopolului (381-397). **Tot în această zi, pomenirea sfintei Mariamna, sora sfântului Filip apostolul. Tot în**

această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Auxiviu (sau Auxiniu), episcopul Solonului din Cipru. Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teostirict. Tot în această zi, aflarea sfintelor moaște ale sfântului Mina Calicheladul (adică cel cu bun glas). Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Salaman. Tot în această zi, pomenirea binecredincioșilor și pururea pomeniților împărați Marcian și Pulcheria. Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Teodor Vizantiul, care a mărturisit în Melitina, la anul 1795, când prin sugrumare s-a săvârșit. Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Catehism

1. Ce este Catehismul ortodox? Catehismul ortodox este cartea în care se cuprinde pe scurt învățătura de credință a Bisericii Ortodoxe. **2. Ce înseamnă ortodox și Ortodoxie?** *Ortodox* înseamnă dreptcredincios sau dreptmaritor. Ortodox este acela care are în sufletul sau dreapta credință în Dumnezeu, care se închină după cuviința lui Dumnezeu și care trăiește după poruncile Lui. *Ortodoxia* este dreapta învățătura de credință, de închinare și de trăire, pe care Dumnezeu a descoperit-o lumii, la început, în chip mai general, prin alesii Săi din poporul evreu, până la venirea Mântuitorului, și apoi, în chip lămurit, prin Domnul nostru Iisus Hristos. Învățătura aceasta este ținută de Sfânta noastră Biserică Ortodoxă, fără stăviri și fără adaugiri omenesti, adică așa cum a descoperit-o Mântuitorul, cum au vestit-o Sfântii Apostoli, cum au talmăcit-o Sfântii Părinți și cum au propovăduit-o slujitorii bisericești din neam în neam, până în zilele noastre. **3. Care este scopul însușirii și păstrării învățaturii ortodoxe?** Scopul însușirii și păstrării învățaturii ortodoxe este o viață după voia lui Dumnezeu în lume și dobândirea mântuirii. **4. Ce este mântuirea?** Mântuirea este slobozirea din robia păcatului și a morții precum și dobândirea vieții celei veșnice, în unire cu Dumnezeu. Mântuirea ne-a fost făcută cu putința de Dumnezeu prin Întruparea, Jertfa și Învierea Fiului Său, Domnul nostru Iisus Hristos, care a venit în lume "pentru noi și pentru a noastră mântuire". Adică, Mântuitorul nostru Iisus Hristos prin lucrarea Sa de mântuire a deschis pentru oameni porțile împărăției cerurilor, care erau încuiate după caderea în păcat. El da putința tuturor care voiesc să-L urmeze, în Biserică Sa, să intre în acea Împărăție sau viața veșnică. Mântuirea deci este un proces teandric complex și continuu, la care suntem angajați întreaga noastră viață, din care pricina ni se și spune: "Lucrați mântuirea voastră" (Filipeni 2, 12). Prin urmare nimeni nu poate spune în această viață: Sunt mântuit. **5. Cine se poate mântui?** Orice om se poate mântui, dacă îndeplinește condițiile mântuirii. Căci Dumnezeu nu împiedică pe nimeni de la mântuire, ci "voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului" (1 Timotei 2, 4). **6. Care sunt condițiile mântuirii?** Condițiile mântuirii sunt: harul dumnezeiesc, credința și faptele bune. Adică acela se mântuiește care face parte din adevărata Biserică, unde se poate împărtăși de dumnezeiescul har, prin Sfintele Taine, unde dobândește dreapta credință în adevărul mântuitor și unde este îndrumat să savarsească fapte bune. Primirea harului dumnezeiesc este de neapărată trebuință pentru mântuire, fiindcă însuși Mântuitorul ne spune: "Fără de mine nu puteți face nimic" (Ioan 15, 5), iar Sfântul Apostol Pavel zice: "În har sunteți mântuiți" (Efeseni 2, 5); credința este și ea de neapărată trebuință, fiindcă "fără credință este cu neputință a plăcea lui Dumnezeu" (Evrei 11, 6) și "cel ce nu va crede se va osândi" (Marcu 16, 16); și tot așa de neapărată trebuință sunt și faptele bune, căci "credința fără de fapte este moartă" (Iacob 2, 26); iar cei "zidiți întru Hristos spre fapte bune" sunt ziditi (Efeseni 2, 10). **7. Unde se găsește adevărul care duce la mântuire?** Adevărul care duce la mântuire se găsește în Biserică Ortodoxă, care este "stâlp și temelie adevărului" (1 Timotei 3, 15), ea păstrând și propovăduind fără nici o schimbare adevărul dumnezeiesc așa cum l-a învățat Domnul nostru Iisus Hristos, cum l-au răspândit în lume Sfântii Apostoli, cum l-au talmăcit Sfântii Părinți și cum l-au arătat sfintele sinoade a toată lumea. **8. De la cine are Biserică Ortodoxă adevărul deplin?** Biserică Ortodoxă are adevărul deplin sau învățătura credinței celei adevărate de la Dumnezeu. El însuși a incredințat Bisericii acest adevăr, ca ea să-l păstreze prin puterea și grija Duhului Sfânt, și să-l propovăduiască neimputinat până la sfârșitul veacurilor, prin slujitorii ei. **9. Cum a dat Dumnezeu acest adevăr?** Dumnezeu a dat acest adevăr prin Descoperirea sau Revelația dumnezeiască. L-a dat în chip nedeplin și numai pregătitor prin patriarhii, proorocii și dreptii Vechiului Testament, iar deplin și desăvârșit prin Iisus Hristos, Fiul Său întrupat. "În multe rânduri și în multe chipuri a grăit de demult Dumnezeu părinților noștri, prin prooroci, iar în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul", zice Sfântul Apostol Pavel în Epistola către Evrei I, 1. **10. Ce se înțelege prin Descoperirea dumnezeiască?** Prin Descoperirea sau Revelația dumnezeiască se înțelege acea lucrare a lui Dumnezeu prin care El se face cunoscut oamenilor, împărtășindu-le acestora adevărul despre ființa, voia și lucrările Sale. Scopul pentru care Dumnezeu se descoperă oamenilor este ca ei să creadă drept în El, să-L cinstească după cuviința și să-și îndeplinească voia, pentru ca astfel să se poată mântui. Prin Descoperirea dumnezeiască se înțelege totalitatea sau întreaga comoară a adevărilor pe care Dumnezeu le-a descoperit oamenilor spre mântuirea lor. Descoperirea dumnezeiască este absolut necesară, întrucât fără dumnezeiască Descoperire, oamenii numai cu simțurile și cu mintea lor n-ar fi putut niciodată să cunoască pe Dumnezeu și voia Lui. **11. Descoperirea dumnezeiască s-a dat tuturor oamenilor?** Descoperirea dumnezeiască s-a dat pentru toți oamenii, căci toți au nevoie de mântuire; dar nu s-a dat tuturor de-a dreptul, fiindcă nu toți erau vrednici să-o primească de-a dreptul de la Dumnezeu, din pricina necurăției cauzată de păcat și, ca urmare, a slăbiciunii firii omenesti. De aceea Dumnezeu a ales pe unii oameni vrednici, ca să primească de-a dreptul de la El Descoperirea și să fie vestitorii ei față de toți care voiesc să-o primească. **12. Cine au fost vestitorii Descoperirii dumnezeiești?** Vestitorii Descoperirii dumnezeiești au fost mai întâi: Adam, Noe, Avraam, Isaac, Iacob, care au primit și au predicat începuturile Descoperirii; apoi proorocii Moise, David, Ilie, Isaia, Ieremia, Iezechiel, Daniil și alți prooroci, care au continuat, întărind mai cu seamă nădejdea în venirea Mântuitorului. Dar vestitorul desăvârșit al Descoperirii dumnezeiești este Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, a doua Persoană din Sf. Treime, "lumina cea adevărată, care venind în lume luminează pe tot omul" (Ioan 1, 9).

Domnul nostru Iisus Hristos, fiind Dumnezeu adevărat și om adevărat, ne-a adus Descoperirea deplină a lui Dumnezeu, căci "nimeni nu cunoaște pe Fiul, fără numai Tatăl și nici pe Tatăl nu-l cunoaște nimeni, fără numai Fiul, și caruia va voi Fiul să-i descopere" (Matei 11, 27). Descoperirea dumnezeiască a răspândit-o Mântuitorul în lume prin Sfinții Sai Apostoli. **13. Cum trebuie să fie primită. Descoperirea dumnezeiască?** Descoperirea dumnezeiască trebuie să fie primită ca credință tare și sub îndrumarea Bisericii, celei adevărate, careia Dumnezeu i-a încredințat păstrarea și tălcuirea Descoperirii Sale. Fără neîncetată calauzire din partea Bisericii și fără deplină ascultare din partea noastră față de ea, suntem în primejdie de a înțelege greșit Descoperirea dumnezeiască și de a apuca pe căile ratate ale credințelor desarte. **14. În ce anume se cuprinde Descoperirea dumnezeiască pastrată de Biserică?** Descoperirea dumnezeiască pastrată de Biserică se cuprinde în Sfânta Scriptură și în Sfânta Tradiție, care din această pricină se numesc izvoare ale Descoperirii dumnezeiești sau izvoare ale credinței. **15. Ce este Sfânta Scriptură?** Sfânta Scriptură sau Biblia este adunarea cartilor sfinte, care cuprind Descoperirea dumnezeiască. Sfânta Scriptură se împarte în două părți, anume Legea Veche sau Vechiul Testament, care cuprinde cuvântul lui Dumnezeu către oameni înainte de Mântuitorul Iisus Hristos, și Legea Nouă sau Noul Testament, care cuprinde Descoperirea dumnezeiască adusă în lume de Mântuitorul Iisus Hristos. Sfânta Scriptură a fost scrisă sub însuflarea Duhului Sfânt, care a luminat mintea unor bărbați aleși ca să priceapă cuvântul lui Dumnezeu și i-a păzit ca să nu greșască în scrisul și predica lor. Sfântul Apostol Pavel zice: "Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos spre învățare" (2 Timotei 3, 16); iar Sfântul Apostol Petru zice: "Nu prin voia oamenilor s-a făcut vreodată proorocie, ci oamenii cei sfinți ai lui Dumnezeu au grăit fiind purtați de Duhul Sfânt" (2 Petru 1, 21). **16. Se poate înțelege ușor Sfânta Scriptură?** Sfânta Scriptură, în multe părți ale ei, nu se poate înțelege ușor. Sfântul Apostol Petru spune despre Epistolele Sfântului Apostol Pavel: "În ele sunt unele lucruri cu anevoie de înțeles, pe care cei neînvațați și neînțărțiți le rastălmăcesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre a lor pierzare" (2 Petru 3, 16).

Mărgăritare Duhovnicești

Parintele Arsenie Boca - Lumea-Lumescul. Omul care s-a hotărât să iasă din calea păcatelor sau din gâlceava fărâdelegilor, se va trezi deodată că i se vor ridica împotriva (2 Timotei 3, 12) trei vrăjmasi, unul după altul. Iar vrăjmasii mântuirii sunt aceștia: lumea, trupul și diavolul. Pe aceștia îi arată ca atare toți Sfinții Părinți. Prin „lume” se înțelege categoria păcatului, adică turma oamenilor necredincioși (Ioan 1, 10), cei ce din toată voia s-au unit cu sfaturile dracilor (1 Ioan 3, 8). E lumea pentru care nu s-a rugat Mântuitorul (Ioan 17, 9). E gura satului, gura vecinului și, de multe ori, gura și faptele celor dintr-o casă cu tine (Matei 10, 36). Aceștia, sau lumea, îți iartă orice ticălosie ai face, oricât ai îndărăpta cu sufletul, dar nu te iartă nicidecum să le-o iei un pas înainte și să te faci mai bun. Oamenii aceștia ai lumii au o ciudată rusine de a fi buni. Bunătatea ta îi arde și se trudesă să te scoată de vină cu tot felul de ponoase. „Lumea” e veacul viclean (Galateni 1, 4), placul oamenilor (Efeseni 6, 6) și slava desartă (1 Ioan 2, 16). Gura lumii grăiește ale stăpânitorului ei (1 Ioan 5, 19). De aceea avem poruncă: „Nu iubiți lumea, nici cele din lume: pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții, care nu sunt de la Tatăl” (1 Ioan 2, 15-16). Cine vrea să biruie această primă piedică în calea mântuirii, are la îndemână aceste trei: răbdarea, iertarea și rugăciunea. Cine vrea să biruie lumea e dator să ia arma rar folosită a iertării, oricâte necazuri ar pătimi de la oamenii lumii acesteia, ca unul ce vede că frații săi stau legați într-o robie străină, în întunericul necunoscutei de Dumnezeu și de ei înșiși. Cine vrea să biruie lumea se roagă Tatălui său în ascuns sau în gând, pentru orice fiu al lui Dumnezeu, oricât de întunecată purtare ar avea și oricâte rele i-ar face. Căci răbdarea răului, iertarea fraților și rugăciunea în ascuns au mare putere înaintea lui Dumnezeu, căci pentru ele biruie El în locul omului, întorcând spre bine cele pornite de la lume cu răutate. Stăruind în acestea te-ai făcut pricină de mântuire și pentru fratele tău din lume.

**PAROHIA ORTODOXĂ SFÂNTUL
EVANGHELIST MARCU (25 apr.) –**

TRENTO – ITALIA

Cod Fiscal 96064730227

e-mail: trento@mitropolia.eu;

chiesaortodossatn@yahoo.it;

internet: <http://episcopia-italiei.it>

Adresă: vicolo di San Marco, 1, 38100

Trento ITALIA

Tel 0039 0461 960894

Fax 0039 0461 1860855

CLERICII PAROHIEI

PAROH

Pr. Ioan Cătălin Lupășteanu

Cel. 0039 348 5228599

catalinioan@libero.it

DIACONI

Gheorghe (Gigi Manole)

Cel. 0039 340 5048295

diac.ghe@gmail.com

Traian (Traian Octavian Baniță)

Cel. 0039 347 3522604

octavianbanita@yahoo.it

Colțul Părintelui Paroh

Luni, 18 februarie 2013 la
orele 20.00, vecernie în limba
italiană.